

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce **B. L.,** proti žalované **České správě sociálního zabezpečení** se sídlem v Praze 5, Křížová 25, o přezkoumání rozhodnutí žalované ve věci poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb.,

takto:

I. Žaloba se **zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalované ze dne 21. 3. 2002 č. j. 310626461/B byla zamítnuta žádost žalobce o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb. uplatněná z důvodu jeho věznění v době od 25. 10. 1951 do 25. 6. 1952 s odůvodněním, že nárok žalobci nevznikl, protože v té době nebyl ani ve vazbě ani ve výkonu trestu, ale v táboře nucených prací (dále jen TNP).

Opravným prostředkem podaným v zákonné lhůtě se žalobce domáhal kladného vyřízení své žádosti o přiznání jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb. za dobu svého pobytu v TNP po dobu 8 měsíců z důvodu, že ministerstvo spravedlnosti již v r. 1971 považovalo pobyt v TNP za nezákonný, stejně jako ve vězení. Také Krajský soud v Brně při rehabilitaci v r. 1990, dále Ministerstvo spravedlnosti v r. 1992 a nakonec

i samotná žalovaná při vyměřování starobního důchodu, když žalobci přiznává 20 měsíců a ne jen 12 měsíců. Pobytu v TNP předcházelo odpykání trestu za velezradu v trvání jednoho roku, za což mu byla žalovanou dne 5. 2. 2002 přiznána peněžní částka.

Žalovaná ve svém vyjádření poukázala na to, že o zařazení do TNP rozhodovaly zvláštní, k tomu účelu zřízené, komise v administrativním řízení a na přezkoumávání těchto rozhodnutí nelze aplikovat ustanovení zákona č. 119/1990 Sb. nebo zákona č. 198/1993 Sb. Na rozhodování o přiznání odškodného za pobyt v těchto táborech se vztahuje zákon č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích a z hlediska zákona č. 261/2001 Sb. nelze pobyt v nich považovat za dobu věznění.

Vzhledem k tomu, že Vrchní soud v Olomouci, který byl věcně a místně příslušný k projednání a rozhodnutí ve věci, tak do 31. 12. 2003 neučinil, byla věc tímto soudem postoupena Nejvyššímu správnímu soudu v souladu s ust. § 132 zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (dále jen "s. ř. s."), podle něhož nestanoví-li zákon jinak, věci správního soudnictví, v nichž nebylo rozhodnuto do dne účinnosti tohoto zákona (tj. 1. 1. 2003) a v nichž byla dána věcná příslušnost k řízení vrchním soudům nebo Nejvyššímu soudu, převezme a dokončí Nejvyšší správní soud.

Podle ustanovení § 129 odst. 2 s. ř. s. postupuje Nejvyšší správní soud v tomto řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. Účinky procesních úkonů v těchto řízeních učiněných zůstávají zachovány a posoudí se přiměřeně podle ustanovení tohoto zákona.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí včetně správního řízení, které jeho vydání předcházelo a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu má Nejvyšší správní soud za prokázané, že žalobce v zákonné lhůtě požádal o poskytnutí jednorázové peněžité částky z důvodu svého pobytu v TNP. Podle propouštěcího potvrzení ze dne 25. 6. 1952 strávil žalobce v TNP dobu od 25. 10. 1951 do 25. 6. 1952.

Jak vyplývá ze skutkových zjištění, ze kterých vycházela i žalovaná v napadeném rozhodnutí, žalobce byl v době od 25. 10. 1951 do 15. 6. 1952 na základě rozhodnutí komise Krajského soudu v Brně zařazen do TNP. Podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 261/2001 Sb. se zákon vztahuje na občany České republiky, kteří byli vězněni mezi 25. 2. 1948 a 1. 1. 1990 a u kterých bylo rozhodnutí o jejich věznění zcela nebo částečně zrušeno podle zákona č. 119/1991 Sb. nebo podle zákona č. 198/1993 Sb. Žalobce v uvedeném období byl vězněn v době předcházející pobytu v TNP a za tuto dobu mu také byla přiznána jednorázová částka podle zákona č. 261/2001 Sb. ve výši 120 000,- Kč. Protože však pobyt v TNP nebyl vězněním a v důsledku toho ani nemohlo být rozhodnuto podle zákona č. 119/1991 Sb. nebo zákona č. 198/1993 Sb., nejsou splněny zákonné podmínky, aby žalobci mohla být přiznána jednorázová částka za dobu jeho pobytu v TNP podle zákona č. 261/12001 Sb.

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť v postupu správního orgánu nebyla shledána nezákonnost. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., když účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas.

Účastníkům nebyla přiznána náhrada nákladů řízení, když žalobce neměl v řízení úspěch a žalované náklady s tímto řízením nevznikly (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2003

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu